משרד החינוך
מחוז דרום

חמד "בן עטר"
מובילים בחינוך ומצטיינים בלמידה

פסגת דימונה כחול לבן

נתיבי זהלל

ספר זה נכתב על ידי תלמידי נבחרת בית ספר "בן עטר"
במסגרת מיזם
חודש החינוך והתקומה
"דימונה כותבת ספרי כחול לבן"

תקציר הסיפור

סיפורו של ירין מזמין אתכם הקוראים למסע של גילוי עצמי וקבלה.
בואו לצלול לעולמו של ילד שקט וביישן שחייו מתהפכים כאשר הוא פוגש את הלל, תלמיד בוגר עם לב זהב. תוך כדי חיפוש אחר חברות וקבלה, ירין מתמודד עם צחוק ולעג כאשר מוטי אביו האילם מגיע לביקור בכיתה.

האם דרך סיפורו האישי של מוטי, גיבור מלחמה והתמיכה הבלתי נלאית של הלל ימצא ירין את דרכו ללבם של חבריו ויקבל את הערכתם?
האם יתחולל השינוי שהוא כל כך מייחל לו?

זהו סיפור על גבורה בלתי צפויה, על חיבורים משמעותיים ועל הכוח שבשינוי תפיסות.
הצטרפו לירין ולחבריו במסע מרגש ונוגע ללב שישאיר אתכם עם תחושת תקווה והשראה.

מוקדש
למשפחת סולומון
בהערכה רבה
ביה"ס חמ"ד "בן עטר"

מעריכים ומודים לילדי נבחרת "מיזם כחול לבן"
על שיתוף הפעולה ביישום המיזם,
בתהליך כתיבת הספר ובפעילויות השונות בחודש התקומה.

ילדי הנבחרת:

דוד בן שבת, יעל ביטון, נדב ממן, טליה אזולאי, נויה סופר, אדר רז, אופיר לוי, איתמר אוזן, אורי סויסה, ליאן עמרני, מעיין חסקי, נעמי קנדלקר, נתינה בן שלום, עדי אבשלום, נהוראי טל, אריאל הרוש, מאיה זינגר, דניאלה רפאילוב, גפן זמיר, אלה אלמקייס

הצוות המלווה:

שמחה אלבז, מירב כהן, אלה אילייסוב, מורן זרביב, אירנה סיזיקוב, אופיר דוקרקר

נתיבי זהל

כתבו ואיירו:

ילדי נבחרת ביה"ס "בן עטר"

בשילוב בינה מלאכותית

קרני השמש החמות האירו
על חצר בית הספר.
הילדים התרוצצו בהפסקה
ושיחקו במרץ.
צחוקם המתגלגל, קריאות
ההתלהבות, השמחה
והאחווה נשמעו היטב.
ירין תלמיד כיתה ד׳ ישב על
ספסל לבדו מביט בכל
ההתרחשות מרחוק.
הוא ראה את ילדי הכיתה
משחקים יחד, צוחקים
ומבלים ותחושת בדידות
קשה מילאה את ליבו.

הלל, תלמיד מהשכבה הבוגרת ילד סקרן וטוב לב, מבחין בבדידותו של ירין. ללא היסוס, בחיוך חם ולב מלא בחמלה מתיישב לצד ירין ומזמין אותו להצטרף למשחק.

ירין הרים את ראשו בהפתעה, מחייך חיוך קלוש. "תודה", אמר בנימוס, "אבל אני מעדיף להיות לבד".

הלל לא התייאש והביע עניין אמיתי במחשבותיו וברגשותיו. דברי העידוד וההבנה של הלל מתחילים לרומם את רוחו של ירין ועם כל רגע שעובר נוצר קשר בין שני הילדים. הוא סיפר לו על הקושי שלו למצוא חברים, על הבדידות שמציפה אותו בתוך ההמולה והשמחה של חצר בית הספר.

הלל הקשיב לו בתשומת לב רבה, מנגב דמעה בודדת שזלגה מעינו של ירין. "אל תדאג", אמר הלל בקול חם, "אני אהיה חבר שלך. תמיד אהיה שם בשבילך".

מילים אלו נגעו בליבו של ירין.
מאותו היום והלאה, הלל וירין הפכו לחברים קרובים. הם שיחקו, למדו וצחקו יחד. ירין כבר לא היה ילד בודד. הוא מצא חבר אמיתי, חבר שהבין אותו ותמיד היה שם בשבילו.

נקישות בדלת הכיתה מוציאים את התלמידים משלוותם, כולם מסתכלים לכיוון הדלת. ירין שהיה מרוכז בשיעור ועסוק בכתיבה מרים את ראשו ומופתע לראות את אביו מוטי עומד בפתח הכיתה ומחזיק בידו את ארוחת הבוקר ששכח בבית.

אביו שהיה אילם וחירש סימן לו בשפת הסימנים לבוא לקחת את הכריך. ירין המום ונבוך מנוכחותו של אביו ממהר לגשת לקחת את ארוחת הבוקר. הילדים בכיתה מתחילים לצחוק וצחוקם מהדהד בחדר.

ירין, חש גל של מבוכה.

הוא מתבונן באביו לא מסוגל לשאת את ההשפלה, בורח מהכיתה כשדמעות זולגות על לחייו.
הלל, שהיה בדרכו לשיעור, הבחין בחברו רץ בסערת רגשות. ליבו התמלא בדאגה והוא מיהר לעבר ירין.
"מה קרה ירין"? שאל הלל בקול רך ומלא חמלה. "למה אתה עצוב"?
ירין פרץ בבכי, סיפר להלל על כל מה שקרה בכיתה.
הלל, הקשיב לו בסבלנות והרגיע אותו במילים מנחמות. נוכחותו עוררה בירין תחושת הקלה.

אביו של ירין מודאג לשלומו של בנו ומצטרף להלל לנחם את ירין. הוא מגלה חום וחמלה כלפי בנו המבולבל, מחבק אותו ומלווה אותו בדרכו הביתה.

הלל, שידע שחברו עדיין זקוק לתמיכה החליט לבקר אותו בביתו. הוא רצה לוודא שהוא מרגיש טוב יותר.

כשהגיע, ירין הופתע מהביקור הבלתי צפוי וקיבל את פני חברו בחיוך רחב. הם ישבו בחדרו ושוחחו. במשך דקות ארוכות הלל הקשיב לו בקשב רב ובסבלנות.

באותו רגע, אביו של ירין, מוטי, נכנס לחדר. הוא הבחין במבט המיוחד שהחליפו שני הילדים. מוטי ידע שיש קשר חזק וייחודי בין בנו לחברו וחש תחושת חמימות בלב והכרת תודה עצומה. הוא ידע שהלל יהיה שם בשביל ירין ברגעים קשים, וזה גרם לו להעריך את הידידות ביניהם עוד יותר.

מוטי החליט לשתף את הלל בסיפור הלחימה שלו במלחמת ששת הימים. הוא סיפר בשפת הסימנים על הקרב הקשה בו השתתף, על הפציעה הקשה והפגיעה ביכולת השמיעה והדיבור כתוצאה מהטיל שספג הטנק שלו.
ירין תירגם אותו במבט עצוב ולב כואב.
הלל הקשיב לסיפור בתשומת לב רבה והתרגש מאוד מגבורתו והקרבתו של מוטי, ואף הציע רעיון אמיץ. "ירין, תוכל לשאול את אביך אם הוא ירצה לבוא לבית הספר לחלוק את הסיפור עם הילדים בכיתה שלך"?
ירין תיקשר עם אביו בשפת הסימנים ושאל את דעתו על הרעיון של הלל.
"אבא אמר שזה רעיון נהדר ושהוא יגיע בשמחה" השיב ירין.
ירין והלל התלהבו מהרעיון. הם התחילו מיד לתכנן את ביקורו של מוטי בבית הספר.
הלל ידע שזה יהיה אירוע מיוחד ושהילדים יתרגשו מסיפורו וישנו את יחסם אל ירין.

הלל חזר לביתו נרגש ומלא ציפייה ליום המחר. הוא ידע שהסיפור של מוטי, יעורר השראה רבה בקרב הילדים. הלל התהפך במיטתו שוב ושוב ומחשבות רבות התרוצצו בראשו. הוא חשב על ירין, על אביו ועל הילדים בכיתה. הוא ידע שהמעשה חשוב ויתרום רבות לחיזוק הקשר בין ירין לחבריו.

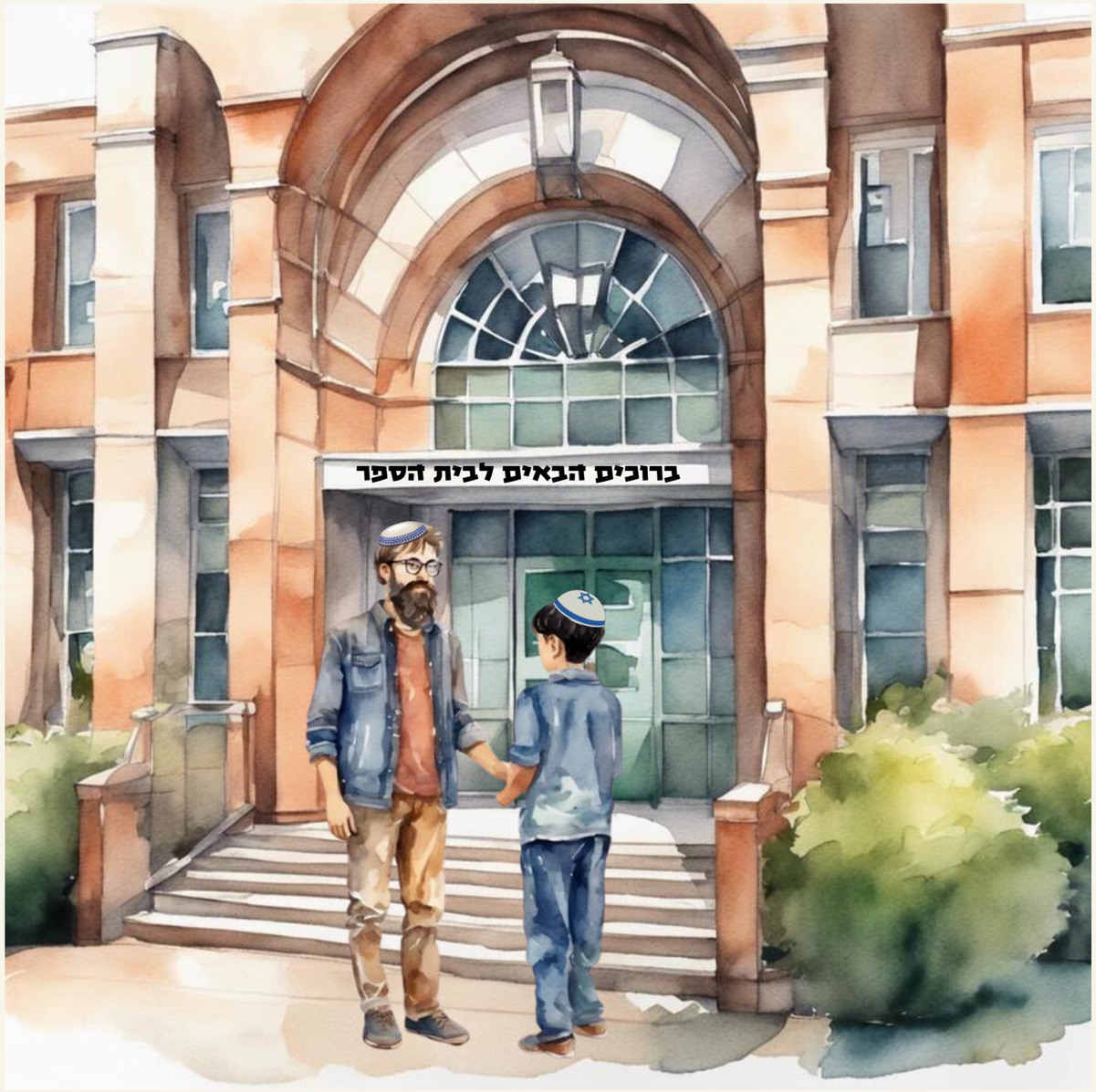

בבוקר, התעורר הלל מוקדם מהרגיל. הוא מיהר להתארגן ויצא לבית הספר כדי לפגוש את המורה של ירין. הוא שיתף אותה ברעיון להביא את מוטי אביו של ירין לספר את סיפורו בכיתה. המורה העריכה את הרעיון והבינה את חשיבותו . היא ראתה באירוע זה הזדמנות לחולל שינוי חברתי בתלמידי כיתתה.
"זה יהיה אירוע מיוחד ומרגש". אמרה להלל והודתה לו על הרעיון.

רגע של אושר עטף את הלל. הוא ידע שהסיפור של מוטי ישפיע באופן חיובי על הילדים ויחבר בינם ובין ירין.

בבוקר המחרת הגיעו ירין ואביו מוטי לבית הספר.
הלל שעמד נרגש וחיכה לבואם, חש כי ירין חושש וזקוק לעוד קצת עידוד. הוא ביקש מהמורה להיות נוכח במפגש כך שירין ירגיש יותר בנוח ויוכל להיפתח ביתר קלות לחברים.

"זה יעזור לי מאוד," אמר ירין.
"תודה לך, הלל. אתה חבר אמיתי.
“אנחנו החברים הכי טובים", אמר הלל.
"תמיד אהיה פה בשבילך”.

מוטי וירין נכנסו לכיתה נרגשים.
ירין תרגם את סיפורו של אביו בקול חלש,
אך מלא רגש.
מוטי, סיפר בשפת הסימנים על גבורתו כחייל
במלחמת ששת הימים, על הקרב והפציעה
הקשה שספג. על אובדן יכולת הדיבור
והשמיעה ועל השיקום הארוך והקשה. הוא
תיאר להם את תחושותיו במהלך הקרב
ולאחריו. הילדים הקשיבו לסיפורו בקשב רב.
הם היו מרותקים ושאלו אותו שאלות רבות
בעיניים מלאות התפעלות והערכה. מוטי ענה
על כל השאלות בסבלנות וברגישות.
בסופו של הסיפור, שררה דממה בכיתה.
הילדים הופתעו עמוקות מסיפורו של מוטי
וליבם התמלא בצער וחרטה.

"אבא שלי מיוחד", הצהיר ירין בקול נמוך.
הוא פנה אל אביו ואמר: "אני גאה בך אבא ואני אוהב אותך מאוד".
הילדים הביטו בו בסקרנות, וחשו בושה על התנהגותם. ירין ניגש אל אביו והניח יד על כתפו.
"אבא", אמר ירין , "אתה גיבור".
הילדים ניגשו אל מוטי ואל ירין והביעו את התנצלותם. מוטי, למרות שלא יכול היה לדבר, הרגיש את החרטה הכנה של הילדים. חיוך רחב התפשט על פניו, והיה ברור שהוא נרגש.
מאז אותו יום, נוצר קשר מיוחד בין מוטי, ירין ותלמידי הכיתה. ירין כבר לא היה לבד בהפסקות, והילדים הקיפו אותו בחברות ובאהבה.

בסוף היום, ירין ניגש אל הלל
בחיוך רחב.
"תודה לך על הכל הלל" אמר. "לא
הייתי מצליח בלעדיך".
הלל חייך בחזרה "אני שמח
שיכולתי לעזור".

לאחר מספר שבועות הודיעה המורה לתלמידיה שהם נבחרו לייצג את בית הספר בטקס יום הזיכרון לחללי צה"ל. תחושת גאווה מילאה את ליבם.

"חשבתי על משהו מיוחד שיכול להפוך את הטקס למשמעותי עוד יותר", אמרה המורה ועיניה בורקות. "מה דעתכם ללמוד לשיר את שיר 'התקווה' בשפת הסימנים"?

ההצעה עוררה הדים נרגשים בכיתה. חלק מהתלמידים הרימו יד בהתלהבות.

"זה רעיון נהדר!" קראה נועה, "אבל מי ילמד אותנו?"

המורה חייכה. "אבא של ירין, מוטי, הוא הסכים ללמד אתכם"!

קריאות התלהבות ושמחה נשמעו בכיתה.

מדי יום התכנסו תלמידי הכיתה ללמוד את שיר 'התקווה' בשפת הסימנים.
מוטי היה סבלני וקשוב, והסביר להם כל תנועה וסימן בצורה ברורה ופשוטה. לאט לאט, התלמידים החלו לשלוט בשפה החדשה ולבצע את השיר .

יום הטקס הגיע והתרגשות גדולה אחזה בתלמידי הכיתה. הם התייצבו על הבמה מול קהל גדול של הורים, מורים ותלמידים. מוטי לבוש חגיגית, עמד לצידם, מוכן לתמוך בהם.
הטקס החל בשתי דקות דומיה, ובהמשך הושמעו נאומים מרגשים ודברי זיכרון לחללים. לקראת סיום הטקס ביצעו תלמידי הכיתה את שיר 'התקווה' בשפת הסימנים. התנועות המדויקות וההבעות העמוקות ריגשו את הנוכחים. ירין הביט באביו מוטי וחייך אליו חיוך רחב מלא הערכה.

הלל שהיה בין היושבים בקהל הביט בגאווה ובהתרגשות בירין. עיניו בורקות מדמעות וגאווה. הלל הבין שהטקס הזה היה הרבה יותר מטקס זיכרון רגיל. זה היה רגע של חיבור ואחדות.

השמש הזורחת הטילה את קרניה
על חצר בית הספר השוקקת ילדים.
קול צחוקם הדהד למרחוק.
יריין נראה משחק במרץ עם חבריו.
הדי הצחוק, השמחה והאחווה של
יריין וחבריו נשמעו לכל עבר.
הלל, הביט על ההתרחשות מרחוק.
כולם נראו משחקים יחד, צוחקים
ומבלים ותחושת שמחה וסיפוק
מילאו את ליבו.

בס"ד

משפחת סולומון היקרה,

ספר זה מוקדש לזכרו של בנכם האהוב הלל הי"ד.
מידותיו הנעלות של הלל היוו בעבור התלמידים השראה לכתיבת הספר.
הסיפור שלפניכם, סיפור על חברות, ערבות הדדית ואחדות, מספר את סיפורו של ירין, ילד בודד שמצא חבר אמיתי בהלל. דרך עיניו של ירין, אנו נחשפים לערכים הנפלאים שהלל נשא עמו: חברות אמיתית, אהבת הזולת, נתינה ונכונות תמידית לעזור ולהוביל לאחדות.
הלל לא היה רק חבר נאמן, אלא גם מודל לחיקוי עבור ירין. דרכו המיוחדת של הלל, לימדה את ירין את חשיבותם של ערכים אלו.
אנו מאמינים שסיפור זה יהווה מקור השראה ומקווים שזכרו של הלל ימשיך לחיות בליבם של הילדים, יעודד אותם להיות חברים טובים, אכפתיים ותומכים, תוך חיזוק ערבות הדדית ואחדות בקהילה.
הלל הוא דוגמה ומופת לכולנו והוא מזכיר לנו שעלינו לעשות כל שביכולתנו כדי להפוך את העולם למקום טוב יותר.
הקדשה זו היא ביטוי עמוק להערכתנו העצומה כלפי הלל, ילד מיוחד שהשאיר חותם על כל מי שהכיר אותו.

בהערכה רבה
מנהלת ביה"ס "בן עטר"
חגית אלפסי
והצוות החינוכי

בס"ד

הלל סולומון ז"ל

הלל גדל בבית צנוע וערכי. הוריו, אנשים צנועים ובעלי לב רחב, חינכו אותו על ערכי נדיבות, נתינה ועזרה לזולת. האהבה והנדיבות של הלל טופחו כבר מגיל צעיר. תמיד היה מוכן להושיט יד לחבר הזקוק לעזרה. הלל לא נתן לאף אחד להרגיש בודד או חסר ערך. הוא תמך, דחף קדימה, וסירב לוותר. הוא ידע להקשיב, להבין, להתעניין ברגשות חבריו ולמצוא את המילים הנכונות בכל מצב.

הוא היה אדם בעל טוב לב שתמיד מוכן לעזור לזולת ולהוביל למקום טוב יותר. נדיבותו יוצאת הדופן של הלל וערבותו ההדדית לחבריו ליוו אותו במהלך חייו ואפיינו את דרכו.

חבריו של הלל העריצו אותו על אומץ ליבו, על נדיבותו, ועל תחושת האחריות שלו. הם ידעו שהם יכולים לסמוך עליו בכל מצב.

הלל היה גיבור לא רק בשדה הקרב, אלא גם בחייו האישיים אך גורלו היה טרגי.

במלחמת "חרבות ברזל" בצפון רצועת עזה במהלך אחד הקרבות הקשים, פגע טיל נ"ט בטנק בו שהה הלל. הוא ועשרה מחבריו נפלו בקרב. נפילתו של הלל הייתה אסון כבד עבור משפחתו וחבריו. הוא היה אדם מיוחד, מלא אהבה ונדיבות, שהקריב את חייו למען המולדת.

"הלל מת גיבור," אמר מפקדו של הלל בטקס הלוויה. "הוא היה חייל אמיץ, חבר נאמן, ואדם בעל לב זהב. הוא יחסר לנו מאוד."

הלל ממשיך להוות מקור השראה עבור רבים. ערכי הנדיבות, החברות, האחווה וערבות הדדית שהלל טיפח במהלך חייו ממשיכים להדהד בעולם. מעשיו הטובים זורעים זרעים של אהבה ואחווה, ומעודדים אחרים ללכת בעקבותיו.

חבריו של הלל ממשיכים לשאת את זיכרונו בגאווה. הם מספרים סיפורים על אומץ ליבו, על נדיבותו ועל טוב ליבו, ומעוררים השראה באחרים.

סיפורו של הלל הוא סיפור על חיים מלאי משמעות, על אדם שהקריב את חייו למען הזולת ועל ערכים שנותרים איתנו לנצח. הוא תזכורת ערכית לכך שכל אחד מאתנו יכול להשפיע לטובה על העולם, וליצור מורשת שתישאר לדורות הבאים.

הלל לא נמצא איתנו עוד פיזית, אך זיכרונו חי וקיים בלבבותינו הוא ממשיך להוות מודל לחיקוי עבור כולנו, ומזכיר לנו את החשיבות של אהבת אדם, נכונות להקרבה וחשיבה על הזולת .

יהי זכרו ברוך